

VECKOBLADET

Fredag 14 augusti

Utkommer fredagar

1998

24:e årg.

22

Gudrun Schyman

kommer till Lund i valrörelsen, trots tidigare uppgifter om motsatsen, nämligen på kvällen den 31 augusti. Kanske blir det en studentafton – utskottet är intresserat, i annat fall ordnar vänsterpartiet ett reguljärt valmöte eller en debatt. Nästa vecka vet vi mer. Den som gillar Gudrun är mycket välkommen att hjälpa till med spridningen av den valbroschyr där hon pryder framsidan, meddelar valkommittén.

Hans Andersson,

tung v-riksdagsman, kommer sannolikt också till Lund, den 3 september. Han har fått en inbjudan från socialdemokratiska studentklubben (vilket den ska ha heder av) men ställer i så fall även upp på något arrangemang som hans parti ordnar.

Jenny Lindahl,

ordförande i Ung vänster, utfrågas på Polhemsskolan den 9 eller 10 september.

Kalle Larsson,

Ung vänsters förbundssekreterare, har varit i Lund och talat om demokratibegreppet. Läs ett litet referat på sista sidan!

Johan Lönnroth

hoppas vi också få hit, trots att han var i Skåne för bara några veckor sen. Han ackompanjerades av en mässingssextett ur Röda Kapellet och utbröt förtjust vid åsynen av de ärrade veteranerna: "Ni borde K-märkas!" Fast det är förstås en tvetydig beteckning just i det parti där han är vice ordförande.

L-G Mann,

signaturen Manne, upphovsman till en rad klassiska VB-teckningar (som "rullstolen", "tomten" och "ormen") tillhör de bildkonstnärer som har tackat ja till att göra lokala valaffischer åt vänstern.

Cecilia Wadenbäck

och Ola Haging uppläter på lördag sin trädgård på Arkivgatan 33 för spikning av åttio affischbockor. Meningen är att vänsterpartiet ska synas över hela kommunen. Kom och spika, från kl. 10 och framåt! Inga förkunskaper fordras.

John Bull,

känd pub vid Bantorget, lär bli platsen för vänsterpartiets valvaka.

Traditionsbärare, javisst!

Några funderingar kring årets blåsarläger i Klintehamn, Gotland.

Vi på vänsterkanten verkar vara de stora traditionsbärarna!

Blåsarlägret, det årligen återkommande och efterlängtrade. I år på Gotland, det var litet av ett jubileum eftersom traditionen började där för 18 år sen. Då var det vi i Lundaorkestern som ordnade det, i år var det Stockholmarna.

Nuförtiden är lägren stora, vi är oftast 100–150 personer men vi har en rutin i att ordna dem som gör att det verkar gå på räls. Ok, lägerledningen svettas väl en del både före och under, men det fixar sig alltid. I såna här ideella sammanhang är toleransen rätt stor och den gemensamma glädjen till musiken och sympatin åt vänster, ja, mycket mer verkar inte behövas utan att det ska lyckas!

Jo, med åren växer det ju också fram en stark känsla för de olika människorna som man träffat genom åren på dessa läger. En stor grupp av oss kommer som sagt tillbaka år efter år, först utan barn sen med barn och sen med barnbarn... Och barnorkestern frodas, liksom ungdomsorkestern.

På första lägret var det en handfull barn varav min då tioåriga dotter var en. Dessa barn fick vi föräldrar själva ordna pass-

ning åt, dvs vi turades om. Det gick ju bra men vi förlorade speltid och lägermedlemmarna i övrigt var föga intresserade av barnen. Nu intar barnen en central plats i lägerplaneringen, så till vida att alla inser att det är de som är återväxten! De allra minsta barnen har proffsspansning av förskollärare eller liknande och barn- och ungdomsorkestrarna leds av superba musikaliska pedagoger, vilket naturligtvis håller

barnens musikaliska glöd vid liv. Dessutom får de nya kompisar, och bland ungdomarna kan man ju lätt föreställa sig de små kärlekshistorier som uppstår. För de finns även bland de stora. Genom åren har par bildats både inom och mellan orkestrarna. Nåväl, det förekommer förstås också att förhållanden upplöses. Musiken skyddar inte mot allt. Men

Forts. på sid. 2.

Vänsterblåsarrörelsen är som synes stor, och åldersblandad.

Agitator tillbaka i Lund

Exklusiva fyrfärgsbroschyrer på glättat papper är man inte van vid från miljöpartiet. En sådan stacks dock i vår hand på Stortorget nu i lördags. Partiet hade möte och Per Gahrton talade.

Han tyckte (liksom vänsterpartiet) att valrörelsen borde handla mer om EU och han ville ha en ny folkomröstning. Kan danskarna ompröva sitt medlemskap då och då så borde vi kunna.

Gahrton jämförde också med Norge. De står utanför unionen och deras kurvor pekar uppåt. Det torde finnas en mer materiell grund till detta, nämligen den ur miljösynpunkt tveksamma Nordsjöoljan. Det visste naturligtvis talaren, men att han förteg det tillhör de naturliga greppen i en valrörelse.

Effektivast var Per Gahrtons argumentation när han talade om arbetslösheten. När Sverige gick med i EU för att enligt Ingvar Carlsson & co. rädda jobben var

den officiella arbetslösheten under 3 procent. Nu är den över 9 – vi har anpassat oss till den europeiska normalnivån. Även här är bakgrunden mer komplicerad, men det ligger mycket i det marxistiskt färgade påpekandet (arbetskraften är en vara, underkastad lagen om tillgång och efterfrågan) att det faktiskt finns många som tjänar på arbetslösheten. Nu pågår en kalibrering av nivån, hävdade Gahrton. Kring 10 procent tycks vara för mycket så man försöker komma till en lägre siffra, men den får inte hamna så lågt att löntagarna blir kaxiga igen.

Sen körde talaren lite med mer lättviktiga argument och vårt intresse slappnade. Kvar står dock att det är ett nöje att lyssna på Per Gahrton, och att det är lite trist att agitatoriska stjärnor som han och Jörn Svensson har kommit på sidan av debatten i Sverige. Detta är ett bevis så gott som något på deras gemensamma tes att EU-parlamen-

tet är en futlilitet. Jag betvivlar att någon av dem trivs särskilt väl i Bryssel/Strasbourg.

Det var inte särskilt många som (trots annonsering) kommit för att lyssna eller stannade upp. Det är ett tecken på att valrörelsen inte har kommit igång men antyder också att EU inte blir någon stor valfråga, trots Gahrtons, Svenssons och deras partiers ansträngningar. Så det lär finnas anti-EU-broschyrer kvar att få för den intresserade. Att den är så lyxig beror naturligtvis på att den är producerad med hjälp av EU-parlamentets frikostiga informationskonto. Den är också värd att studera, trots ett par tveksamma stavningar, även om vi har svårt att dela parlamentsledamoten och f.d. Lundapolitikern Ulf Holms upprördhet över tjänsterummen i det nya parlamentshuset i Bryssel förses med duschar för "tusentals kronor".

Se även sign Lucifer, s. 3!

Vad vill Veckobladet?

"Vad vill Sydsvenskan?" var rubriken på redaktör Ohlssons söndagskrönika nu senast. Där polemiserades med de borgrliga läsare som förargas över att det gamla högerorganet inte faller in i det gamla mönstret så här inför valet utan skriver vänligt om socialdemokraterna ibland. Vad Ohlsson vill ha är en samverkan – tydligen helst en koalitionsregering – mellan vad han betraktar som den svenska politikens tre rationalistiska tillväxtpartier: s, fp och m.

Ska då Veckobladet hylla de partier som står för flum, alternativt mänskligare värden, alltså c, kd, mp och v? Nej, vi accepterar inte Sydsvenskans definition. Vi tror att den gamla uppdelningen i vänster och höger duger länge än som grundmönster för politisk analys.

VB är de facto ett partiorgan (v) och betraktas som ett sådant av utomstående som kommenterar oss, t.ex. Sydsvenskan och radions tidningskrönika. I detta nummer liksom i de närmast följande får ni läsa om vänsterpartiets valrörelse, inte minst med uppmaningar att ställa upp i denna. Visst, vi spelar i en sandlådedivision jämfört med morgontidningarna i Malmö och bör vara försiktiga med paralleller. Men vi tycker det är tråkigt med tidningarnas allt större redaktionella autonomi från de cäldefinierade politiska krafterna, alltså partierna. Vi tycker faktiskt det är syndatt högern saknar ett reguljärt språk i vår regionen där partiet är så starkt.

Och ändå. Veckobladet är ett v-organ, men vi i redaktionen tycker det är synd att vi inte kan täcka, och läsas av, en större del av den progressiva sidan i Lundapolitiken. Det har hänt att Lunds miljöpartister medverkat här men det är längesen nu. Var skriver de i dag? Och i morgon – deras organ Alternativet är ju på fallrepet.

Vi tycker att erfarenheterna av den rödgröna koalitionen i Lund är hyfsat goda och hoppas på en fortsättning efter valet. Men om koalitionen och vi överlever vill vi kritiskt granska den. Inte minst vänsterpartiet och dess företrädare förtjänar en öppen granskning. Det gäller både den lokala nivå och riksplaneln.

Det är praktiskt med teori,

något som man lätt glömmer i valarbetets handfasta verklighet. Ge dej tid att läsa senaste numret av Socialistisk Debatt. Det är riktigt bra. Har du inte råd att prenumerera kan du läsa den på vänsterpartiets valbyrå eller på stadsbiblioteket.

Andra Harzresan

År 1984 stod kalla kriget på sin sista höjdpunkt. I Västeuropa protesterade vänstern (och andra) mot Natos planer på utplacering av nya kärnvapenbestyckade medeldistansmissiler, som motiverades med upprustningen i öst. Inte minst genom de arkiv som senare öppnats vet vi att stabernas planering var långt framskriden på båda sidor och att Warszawapakten räknade med att sätta in kärnvapen vid en offensiv i Tyskland. Mest kritiskt ansågs läget vara i "Fuldapasset", mitt för DDR:s och därmed W-paktens sydvästligaste utbuktning, där Frankfurt am Main och andra nervcentra hotades.

Till de trakterna, till bergsområdet Harz, för Vandringssektionen det året. Östsidan var inte till att tänka på för fria strövarer men vi snuddade vid den, gick delvis på själva järnridån, alltså i gränsgatan, och gav både de östtyska gränsvakterna i sina torn och deras västra motsvarigheter i sina jeepar en smula avbrott i deras enformiga sysselsättning. Någon fredsdemonstration var det inte fråga om, bara nyfikenhet och en lust att se en del av Tyskland som lämnat avtryck i myten och litteraturen – Blåkulla, Goethe, Heine, Bengt Lidforss. Blåkulla, det var Brocken, högsta toppen i Harz (1142 m), vars topp med den stora radarstationen vi spanade upp mot. Den låg oåtkomlig någon kilometer in på östsidan.

Nu var det 1998

När vi nu i juli återvände till Harz kunde vi bekvämt ta tåget upp till Brocken. Den hundraåriga, smalspåriga turistbanan har återfått sin funktion. Från toppen såg vi ner på den f.d. järnridån. Länge stannade vi dock inte för det blåste kallt, och det dåliga vädret med kyla, blåst och hårda skurar förföljde oss hela tiden. De som stannade i Sverige torde nicka instämmande.

Vi gick inte i våra gamla fotspår utan höll oss hela tiden på den exsocialistiska sidan, med sydsydostlig huvudriktning. De första dagarna, när vi passerade orter med namn som Elend och Sorge, var landskapet vederbörligen dystert och dominerat av mörk granskog. Byarna var inte så mycket muntrare. Turism är traktens dominerande näringsfång vilket mängden av pensionat och privatrumsuthyrningar vittnade om, men deras affärer tycktes gå trögt. Nu hade den stora tyska semestersången visserligen inte börjat, men det gick faktiskt dagar utan att vi såg en husbil eller husvagn.

Det fanns inte särskilt många västtyska bilar överhuvud taget (registreringsskyltarna utvisar hemorten). Och östtyskarna själva har många fler semester mål att välja mellan nu än före november 1989.

Hellre slätt än skog

Landskapet om än inte vädret blev lite trevligare när vi lämnat Harz

och Sachsen-Anhalt (Tysklands just nu främlingsfientligaste delstat) och kommit in i Thüringen. Slätten böljade, utsikterna var stora. Det fanns heller inte mycket som skymde sikten: få träd, inga ensamgårdar. Så var det även i södra Skåne på 1700-talet om man får tro Ehrens värds och andras teckningar.

Bebyggelsen var i stället samlad i byar vilket inte bara utsikterna utan troligen även det sociala livet vinner på. Mönstret måtte ha underlättat kollektiviseringen av jordbruket. Byarna var ofta mycket pittoreska, samlade kring en vacker kyrka. Men i utkanten av byn eller på en smula avstånd låg en anskrämlig samling av betonggrå byggnader i varierande grader av förfall. Det var alltså kollektivjordbruket, som ofta stod tomt eller underutnyttjat. Vi undrade var det reprivatiserade jordbruket höll till, för åkrarna odlades i full utsträckning, men hittade inget svar.

De flesta byarna hade en liten krog, vilket uppskattades. Menyn var i allmänhet traditionellt (öst)tysk vilket gillades mindre.

Inte bara fasadputs

Den stora renoveringen av den östra delen pågår fortfarande för behoven var stora. Fasader putsas, järnvägsstationer fräschas upp, historiska byggnader restaureras. Som vandrarer har man ofta anledning att notera underlaget, och det är högst skiftande. En typisk östtysk trottoar är fortfarande ett lappverk, åtminstone i mindre orter. Ute på landsbygden fanns charmiga gamla stensatta vägar och inte lika charmiga men likväl intressanta vägbanor av betong.

Inte minst renoverades det i Weimar, staden som är vandringsmål. Skälet var vi inte medvetna om förrän vi kom dit: Weimar ska nästa år efterträda Stockholm som europeisk kulturhuvudstad, och det måste vara en stor begivenhet på en ort som inte är större än Lund. Kommunen, delstaten och EU gör av skyltarna att döma en stor gemensam insats för att staden ska bli fullt presentabel.

Att Weimar kunnat utses till kulturhuvudstad beror naturligtvis på dess stora litterära arv, Goethe och hans generationskamrater, men också för dess roll i modernismens historia. Den var ett fäste för Bauhausrörelsen vilket man påminns om genom bevarade byggnader och ett museum.

Den mörka tvillingen

Under några år på 1940-talet hade Weimar en tvillingstad med nästan lika många invånare: koncentrationslägret Buchenwald på en höjdrugg i norr. För kulturhuvudstadsbesökare borde en avstickare dit vara obligatorisk. Där finns i en tidigare lagerbyggnad ett alldeles utmärkt museum, och en rad minnesmärken är uppförda på det vidsträckt lägerområdet. Mäkti-

gast är en parkanläggning från 1950-talet som kröns av ett högt klocktorn, synligt från staden och en stor del av den kringliggande slätten.

Res själva dit nästa år! Bara fyra timmars tågresa från Berlin.

Gunnar Sandin

Traditionsbärare ...

Forts. från s. 1.

mot väldigt mycket, det kan jag lova. Stress till exempel, bara för att nämna något. Musiklivet är hur som helst ett spännande myller och samspel, ja, förutom själva musiken förstås.

I år hade vi gästdirigenten Wim Boerman från Holland på besök, han har varit med på ngr läger tidigare och introducerade bl.a. Kagel i våra musikaliska liv. I år fick vi bl.a. spela Rubalcaba i stororkester med honom, spännande och rolig musik. Ingen kan föreställa sig njutningen av att sitta i stororkester, sisådär 50-70 personer, och tillsammans repa in musik, hur den växer fram från den plågsamma första gången till slutresultatet. Och få det att låta, ja, faktiskt njutbart!

Dirigenter lär ju ha det jobb som ger högsta psykiska tillfredsställelse och minsta fysiska skador, av alla kända jobb. Det kan jag förstå. Som musiker lär man sig älska och tolka varje rörelse av kroppen och varje skiftning i dirigentens ansikte. Jag vet när hon/han ska gnida fingret mot näsan, för strax innan brukar hon/han alltid göra en särskild slinga med fingret i luften. En annan dirigent har ett sätt att föra undan håret bakom örat som jag aldrig får nog av att se. Eller att slicka sig på läpparna. Eller att smörja in läpparna med cerat. Det blir verkligen en kärlek, jag märker det när jag beskriver det. Jag som älskar att titta på folk, verkligen starrbliga, får här ge mig hän, frossa! Det är i själva verket min skyldighet som musiker. Dirigentens ställning är obestridlig. Om hon/han kan få fram bra musik ur oss som spelar, ja, då älskar vi honom/henne.

Jag började skriva om vänskapen som växer fram genom återkommande spelläger, som är en oerhört viktig del i traditionsbärarens psykologi. I början på veckan när vi träffas är vi lite trevande, det är alltid lika från år till år! Spelandet pågår ju från nio på morgonen till midnatt i olika grupper o konstellationer, så det sociala får bli på fikaten, måltiderna, med spelkompisen vid sidan om. Men likväl växer sig den gamla, underbara känslan allt starkare under veckans gång: av gemenskap, av intresse för varandra som människor, tolerans. Veckan kulminerar i den avslutande festen, som är en glädjeyra av musik i olika mer eller mindre spontana grupper, dans, samtal om veckan, vänskapen, framtiden och en gnutta vemod inför avskedet.

Jag är gärna traditionsbärare när det är en sån här tradition som bärs vidare – musik, politik, vänskap!

sia

Commentariolum petitionis

– om konsten att vinna ett val

När man för första gången är aktivt engagerad i en valrörelse inre mekanismer går det inte att komma ifrån att det är lätt att falla i funderingar. Man funderar över valkampanjer och deras natur – stämmer det, som en känd tänkare säger, att en lyckad valkampanj består till 90 % av tunga lyft? Man blir uppmärksam på skillnaden mellan de "riktiga" politikerna, som får slita livet ur sig på debatter, och de andra, som packar valsedlar. Att det praktiska arbetet, alltifrån spikande av affischbockar (glöm inte spikningsdag på lördag!) till ordnande av valvaka tar så mycket tid och kraft. Sedan undrar man över valstrategier – hur gör man egentligen för att vinna? Vad är det den normale väljaren bryr sig om? Är det nödvändigt att dränka Lunds befolkning i papper, eller hade det gått lika bra ändå?

I sådana lägen är det ofta bra med ett historiskt perspektiv, för jämförelsens skull. För mig själv faller det sig naturligt att återvända till faktiskt bevarat valstrategiskt dokument från den romerska antiken, närmare bestämt inför valkampen år 64 f.Kr. i Rom. Valet gäller vem som skall bli konsul, republikens högste styresman, för året 63. En av de fyra kandidaterna var Cicero, och i hans brevväxling finns bevarat Commentariolum petitionis, "Om konsten att vinna val" (för den intresserade finns den översatt till svenska av Gabriel Sjögren i samlingen av Ciceros brev från 1963). Till synes är det ett brev från Cicero från hans bror Quintus, som uppenbarligen känt

sig kallad att fungera som valstrateg. Troligen stämmer inte detta; klassiker kallar författaren för "Pseudo-Quintus" och tror att skriften författats först efter Ciceros konsulat (han vann nämligen sin valkamp, trots tunga odds emot sig, vilket naturligtvis gör skriften än mer intressant – den försöker antagligen förklara varför Cicero vann).

Naturligtvis finns det både likheter och skillnader mellan våra olika valkamper. Varken den grekiska eller den romerska antiken höll sig med några partisystem eller något ens avlätset likt en parlamentarisk demokrati. Valen i Rom var egentligen de mest strikta personval man kan tänka sig – att bli vald till höga ämbeten var en del av överklassens personliga karriär. Visserligen fanns av och till lösliga kombinationer som av moderna historiker ges partibeteckningar som optimates ("de bästa") eller populares ("de folkliga"), men de formerades lika snabbt som de kunde upplösas och hade aldrig något motsvarande de moderna partiorganisationerna. Framför allt behövde en kandidat aldrig företräda något annat än sig själv (och möjligen sin släkt).

I den intensiva koncentrationen på en individ som kandidat finns redan mycket att begrunda inför den försiktiga utveckling vi har börjat skönja i just detta val. Fenomenet "personval", även om personen alltid i princip, än så länge i alla fall, är knuten till ett parti, drivs i Commentariolum till sin absoluta spets. Det är svårt att undgå praktiska jämförelser med t.ex.

amerikanska valkampanjer, till allt från lokala sheriffämbeten till presidentskapet. Strategierna som anbefalls av Quintus Cicero för vinnande av vänner och inflytande är påfallande lika det handlingsmönster amerikanska kandidater brukar uppvisa. Här visas en outrerad bild av vad personval kan leda till, en bild som bara alltför lätt skulle kunna realiseras även här. Än så länge håller partierna en ganska strikt kontroll över sina kandidater när det gäller ekonomiska förhållanden – men hur länge? Och vem kontrollerar vad en kandidat lovar lokala potentater att verka för? Quintus har en ytterligt realistisk syn på hur Cicero bör göra: man bör lova vad som helst, och i vissa fall hoppas att löften inte behöver infrias; vad som helst är i vilket fall bättre än att antagonisera väljare genom att säga nej redan från början. Alldeles bortsett från fenomenet personval anar man att mången modern valstrateg resonerar på ungefär samma sätt. "Vård, skola, omsorg"? Slagorden dras fram av i stort sett alla, alldeles oavsett hur man har tänkt sig att betala för denna önskade kvalitet.

Med tanke på vänsterpartiets anbefallda strategi i år – köksbordet – finns många intressanta paralleller. Cicero förväntas under valkampanjen hålla sitt hem öppet för väljarna vid alla tider på dygnet, inte egentligen för att diskutera politiska frågor, utan för att bekräfta politiska vänskap, ragga röster och utlova stöd i framtiden. Den intensiva personliga kontakten med väljare eller presumtivist inflytelserika personer

är själva kärnan i valkampanjen. Vår tanke om diskussioner som förs ut till väljarna är delvis mycket överensstämmande med Ciceros taktik. Den stora skillnaden är naturligtvis den givna situationen för möjligheterna att nå ut. TV-framträdanden har trots allt så mycket större genomslagskraft. Ändå stämmer den grundläggande tanken, att tala med folk i stället för att tala till dem. Den enda skillnaden skulle i så fall vara att massorna förväntades strömma till Ciceros hus. En väljarkår mer aktiv på det planet vore något att önska sig. Vad säger våra kandidater?

Fortsättning följer!

Charlotte Wikander

Lars Ohly,

partisekreterare (v), har varit på valturné i Norrlands inland. Han har åkt Inlandsbanan, vilket är sympatiskt.

Det var däremot dumt av honom att pläderna för billigare bensin, alltså lägre bensinskatter, för glesbygdssbor. Det är ett farligt krav. Kommer den snöbollen i rullning lär det inte stanna vid kommuner av typ Storuman eller Pajala. En stor majoritet av landets bilister torde betrakta sej som glesbygdssbor i den mening att de anser sej absolut beroende av bilen och att det inte finns några passande kollektiva alternativ, oavsett om dt gäller att köra till jobbet eller golfbanan.

Fast Ohly är väl främst ute efte att vinna röster, och det förlåter en del.

Gunmar Sandin

Den norska flaggan vajar mest

Så här års brukar alla samtal börja med en fråga om hur det har varit på semestern. Självt vill jag svara: Inte så dumt! Jag har deltagit i en modern form av arbetsvandring. Men det var väl förr när dalfolket gick till Stockholmstrakten eller smålänningarna för till de skånska betfälten? Ack, nej tänk på de polska jordgubbs- och lingonplockarna som i ett brett bälte rör sig upp genom Skandinavien varje sommar. Och tänk på mängden svensk vårdpersonal som sommarjobbbar i Norge, vilket det handlade om i vårt fall.

Bättre betalt

Självt var jag bara en enkel medföljare som satt på hybeln och läste för barnet eller gick till Narvesen och köpte Klassekampen (det norska APK:s fascinerande 6-dagarsstidning). Det handlade bara om några veckor, men gav en inblick i den norska vardagen. Den ekonomiska bakgrunden är enkel: en sjuksköterska eller barnmorska tjänar så där 20 procent mer än i

Sverige, en lön som de norska sjuksköterskorna anser vara för låg och gick ut i strejk mot, men som tvångsmedlades fram i våras. För svenskar är den lockande. De norska sjukvårdsmyndigheterna annonserar årligen i facktidningarna och bjuder på husrum och inte sällan flygbiljett.

Smurte lefser och fiskekaker

Jag har alltså ätit lomper och smurte lefser, spisat fiskekaker och karbonader och rullat mina cigaretter av Petterøes Blandning No.2. Vi satt på en liten ort i havsbandet i Trøndelag. Om den hade legat i Sverige hade den varit dömd till avfolkning och arbetslöshet men här blomstrade näringslivet. I Sverige förekommer då och då käcka kampanjer under mottot som "Hela landet ska leva" och så duttar man ut några hundra miljoner till valda stödområden. I Norge menar man allvar, man måste göra det, annars skulle landet reduceras till Oslo

med omnejd. Det är oljepengarna som gör skillnaden säger någon. Jo, de hjälper, men den här politiken har förts långt före Nordsjøoljan, som man så långt möjligt försöker undvika att göra sig beroende av. Bensinpriset på orten var 8.86, drygt nio kronor i svenska pengar, vilket visar ett politiskt mod som ingen svensk regering skulle kunna visa upp. Här sänker vi tobakspriser och fastighetsskatter och snart blir väl också brännvinet billigare.

Alf Svensson har varit ute och luftat tanken på en mittenregering i Sverige. Han har naturligtvis bara mötts av löje från svenska ledarskribenter från höger till vänster. Men saker och ting är inte alltid vad de synes vara. Den norska mittenregeringen för en politik till vänster om den svenska socialdemokratiska. Och till allt detta kommer att i Norge kan man andas den fria luften utanför EU. Det är så man skulle kunna tänka sig att emigrera om det inte hade varit för det svaga kaffet.

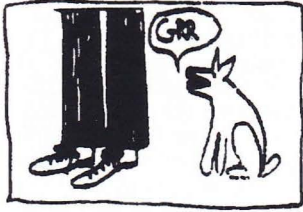
Valrörelsen har börjat

Ja nu har Per Gahrton varit i Lund så nu har valrörelsen börjat. Vi var väl tio personer på Stortorget i lördags som hörde honom ösa på mot EU. Han uppehöll sig lite väl mycket kring salmonellaskyddet och sådana tråkigheter men i huvudsak var det uppfriksande. Man har ju hört Gahrton en och annan gång under åren och jag minns fortfarande hur han står som en övergiven folktopikant i Lundagård och pratar för döva öron någon gång på det sena 70-talet. Men han har rott upp sen sig sen dess och jag kommer evigt att minnas hans klarspråk i en debatt med Bildt dagen efter EU-valet. Det var där han sa: "Håll truten på dig Carl Bildt, det här är en seriös debatt". Jag har det inspelat och lyssnar på det som ett stöd i svåra stunder.

Lucifer

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan)

NY ADRESS.....

Är Lundabor smartare?

M-kandidaten Anna Kinbergs uttalande att "Stockholmarna är smartare än lantisar" har väckt upprörda reaktioner ute i landet. Men i stället för att instämma i protestkören tycker vi att frågan är intressant och vill ge den en saklig prövning.

Skillnader i smarthet måste gälla även andra geografiska relationer, så vi håller oss till vårt närområde. Är t.ex. invånarna i Dalby mindre smarta än vi som bor i Lund? Det finns onekligen en del som talar för detta:

1. Enligt statistik för några år sen hade grundskoleeleverna i Dalby lägre snittbetyg. I den tidningsdebatt som följde om extra resurstilldelning framhöll f.ö. skolpolitikern Lars Andræ (s), att det var ett känt pedagogiskt faktum att lantbarn uppvisade något sämre teoretiska kunskaper än stadsbarn, men att detta mer än väl kompenseras deras möjligheter till utvecklande naturupplevelser och en allmänt stillsammare uppväxtmiljö. Och det finns andra värden än teori.

2. Uppgifterna om det intellektuella klimatet i Dalbyskolorna vidimeras av redogörelse som Sydsvenskans chefredaktör Per T. Ohlsson en gång skrev om sina erfarenheter från sin uppväxt där.

3. Egna minnen från taxeringsnämnden i Dalby pekar i samma riktning. Deklaranterna kunde ofta inte tolka reglerna för giltiga avdrag. Arbetspendlarna visade stor oförmåga att läsa busstidtabeller korrekt, samtidigt som de gjorde enkla additionsfel när det gällde att redovisa körsträckan och transporttiden mellan hem och arbetsplats.

Mot detta står dock några andra fakta:

1. Enligt en fransk vetenskaplig pionjär på området, Charles-Louis de Secondat Montesquieu, är bergsbor intelligentare än slättbor. Och Dalby ligger onekligen rätt högt.

2. Vissa skillnader kan förklaras med s.k. brain-drain. T.ex. har f.d. s-politikern Margareta Teleman flyttat till Lund.

3. Jag känner personligen några Dalbybor som ger ett klipskt intryck.

Genmäle om porr

Jag vill tackas mycket för de synpunkter har fick efter porrdebatten i Lund 13 maj. Jag har inte fått del av dem förrän nu, men tycker ändå det finns anledning att bemöta dem då ämnet fortfarande är lika aktuellt. En artikel är från Matz Gustafsson och den andra från Hanna Granér.

Det är viktigt att debattera denna fråga som av många anses vara svår. Jag pekade i min inledning på att porr ger fel syn på kvinnor, och jag underströk under hela debatten att våldspornografi liksom banpornografi borde förbjudas. Jag sade också att vi i vänsterpartiet inte vill förbjuda all porr genom lagstiftning. Det sade även damen från kristdemokraterna.

Jag delar helt och fullt Hanna Granérs analys av det patriarkala samhället och dess konsekvenser, vilket också framkom tydligt i debatten. Genom mitt arbete i EU-parlamentet med bland andra Marianne Eriksson och hennes rapport om våld mot kvinnor är jag väl upplyst om kopplingen mellan porr och kvinnovåld.

Jag delar däremot inte hennes uppfattning att all porr borde förbjudas, vilket inte vänsterpartiet heller gör, framför allt av praktiska skäl. Eftersom gränsdragningarna är så besvärliga skulle det bli svårt att genomföra i praktiken. Jag tror heller inte att problemet skulle lösas genom kriminalisering.

Genom mer pengar till sexualundervisning i skolan, kvinnojourer och andra organisationer samt genom att stärka kvinnors inflytande i samhället skulle vi komma enbit på väg mot att lösa de problem som finns i dag på grund av och relaterade till porr.

Matz Gustafssons synpunkter är svävande och jag tycker det verkar som om Matz inte lyssnade

Slutsatsen blir därför: det är högst osannolikt att Dalbyborna är mindre smarta än Lundaborna, även om vi saknar den visshet som ett ordentligt vetenskapligt gest skulle kunna ge.

När det gäller relationen mellan Lund och Veberöd, kommunens utpost mot Sjöbo, råder naturligtvis ingen tvekan.

Grr

på vad jag sade. Klagomålet att jag inte nämner ordet patriarkat är närmast löjligt. Nej, jag tycker inte att man ständigt behöver upprepa radikala ord när det går utmärkt att förklara dem utan att säga "ordet".

Kristdemokraten hade som främsta argument för att porr bör bekämpas att sex har man av kärlek man och kvinna emellan. En oerhört reaktionär syn enligt mig. (Inte heller hon ville dock förbjuda porr.) Jag och vänsterpartiet delar inte kristdemokraternas människo- eller kvinnosyn.

Under debatten pratade jag om att porrindustrin är den tredje största i världen och har tydligen kopplingar till drogindustrin. Jag anförde som argument mot porrindustrin "importen" av kvinnor från tredje världen. Och jag läste högt ur Linda Lovelaces, en känd porrstjärna, bok, en passage som beskriver hur hon blev tvingad att göra allt, och hur dåligt hon mådde av det. Detta är verkligheten för majoriteten av porraktriserna. Människor får fel syn på sexualiteten på grund av porren. Det viktigaste motmedlet är som jag ser det en öppen diskussion om kroppar, sex, förväntningar, jämställdhet. Svåra diskussioner då gränsdragningen mellan porr och erotik ibland är svår, men även mellan fri och inte fri vilja.

Jag blev ett flertal gånger anklagad för att se ner på människor, av dem som ville få bort den porr som finns i dag. Men jag ser inte ned på människor. Gör man det tror jag att man hamnar fel.

Matz avslutar sin artikel med att tycka att det var för honom motbudande att Linda Thorén skrev autografer åt 40-50-åriga män (han såg fel, då killarna var i hans egen ålder). Om Matz Gustafsson tror att vi kommer tillräta med de sociala problem som finns i ett patriarkalt och kapitalistiskt samhälle som genererat en stor porrindustri genom att förbjuda porr och kalla människor för motbudande så vill jag inte vara med.

Genom lagstiftning kan vi förbjuda en del av porren, vi kan uppmana folk att inte köpa porr, vi kan stärka unga tjejjers självförtroende (även unga killars). Vi skall bryta den kvinnosyn som finns i samhället idag, inte bara i porren. Och detta måste vi göra var och en, och alla tillsammans.

America Vera-Zavala

somalltså besöker Ung vänster i Lund på måndag. Välkomna till mötet!

Borgerlig kontra socialistisk demokrati

Ung Vänster Lund anordnade måndagen den 10/8 ett öppet möte med Ung Vänsters förbundssekreterare Kalle Larsson, med titeln "Borgerlig kontra socialistisk demokrati". I enlighet med mötets överskrift behandlade Kalle under mötet tre huvudfrågor:

1) Den borgerliga demokratin: vilken är borgarnas syn på begreppet demokrati?

2) Socialistisk kritik mot detta demokratibegrepp genom åren.

3) Hur skall då socialistisk demokrati se ut, på vilka punkter skiljer den sig från den borgerliga, osv.

Det hela var oerhört intressant och vi avhandlade allt från kravet på ekonomisk demokrati till farorna med att tro att alla i ett socialistiskt samhälle kan vara med och fatta alla beslut gemensamt utan att ändå behöva någon form av representativ demokrati.

Sedan Kalle pratat hade vi en diskussion där frågorna fortsatte att röra sig kring problem med former för demokratin, kommunal visavi statlig, och formen för arbetarstyrda företag.

Det var ett mycket trevligt möte där uppslutningen på runt tjugo personer kändes som en bra start på höstens aktiviteter och fortsatta temamöten. Nästa måndag, den 17/8, skall America Vera-Zavala, vänsterpartist och politiskt sekreterare i EU-parlamentet, tala om Schengenavtalet. Även detta möte är öppet för alla.

Kamratliga hälsningar från Ung Vänster Lund genom

David Lindberg

MÖTE MÖTE

Välkommité alla onsdagar 19.30!

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin.

Nästa redaktör: Karin Blom.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Måndag e. 17 till fax 046-123123. Manus mottas gärna på epost, vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett.

Telefon till redaktörerna:

Karin Blom 046-14 16 12

Rolf Nilsson 046-12 90 44

Gunnar Sandin 046-13 58 99

Vid utebliven tidning ring:

Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.